Тебе підводить пам'ять, а чи слух
За зоною досяжності? Відбиток
Якогось сну — померхлий і зужитий –
Горбата тінь і чорний капелюх.
Котрі ні стерти, ані зупинити….

Все наяву – цей привид у вікні,
І як тоді —— достоту незнайомий,
Якого не впускаєш ти до дому —
Проекції осмислення сумні,
Вібрації і крижані судоми.

А тінь розводить пальці холодів,
Зайдеш в вікно, немовби у картину,
Та пам’яті така мінлива глина
І копії не дуже то й тверді,
І є у них щось темне та звірине,

Бо знов страхи стираєш межові,
Вони з дитинства, там де найстрашніше,
У них свої недоторканні ніші,
А привиди в вікні – такі живі….
І люди — аніскільки не добріші…

Наталя Дзюбенко-Мейс